



V Praze dne 26. února 2015
Č.j.: S-MHMP 1726500/2014

ROZHODNUTÍ

Odbor „Kancelář ředitele Magistrátu“ Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „povinný subjekt“) jako věcně a místně příslušný orgán podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb. (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), rozhodl

t a k t o :

Žádost Mgr. Bc. Jakuba Michálka, nar. dne 6. 2. 1989, bytem Zenklova 841/193, 182 00 Praha 8, o poskytnutí informace podle § 51 odst. 3 písm. c) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), ze dne 3. 12. 2014, byla doručena na hlavní podatelnu Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) dne 3. 12. 2014, týkající se dokladu o vzdělání Františka Kotalíka, pověřeného řízením odboru legislativního a právního Magistrátu, kvalifikačních předpokladů pro vybrané pracovní pozice a podkladů a důvodů pro pověření Františka Kotalíka řízením odboru legislativního a právního Magistrátu, se podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím

č á s t e ě n ě o d m í t á .

Odůvodnění

Dne 3. 12. 2014 byla na hlavní podatelnu Magistrátu doručena žádost Mgr. Bc. Jakuba Michálka, nar. dne 6. 2. 1989, bytem Zenklova 841/193, 182 00 Praha 8 (dále jen „žadatel“), o poskytnutí informace podle zákona o hlavním městě Praze, a to:

1. *Doklad o vzdělání pana Františka Kotalíka, magistra práva, který je pověřen řízením odboru legislativního a právního.*
2. *Kvalifikační předpoklady pro pracovní pozici ředitele odboru legislativního a právního odboru, zástupce ředitele odboru legislativního, právního, nebo osoby*

pověřeném řízením odboru legislativního a právního, vedoucího oddělení veřejných zakázek.

3. Podklady a důvody pro pověření Františka Kotalíka řízením odboru legislativního a právního.

(dále jen „žádost“).

Povinný subjekt v I. rozhodnutí Magistrátu uvedl, že při vyřizování žádosti postupoval; v souladu s dosavadní judikaturou (zejména rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 270/2004-39 ze dne 27. 4. 2007, rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Ans 7/2010-175 ze dne 15. 10. 2010 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Aps 5/2012/47 ze dne 19. 2. 2013) i se Stanoviskem odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 7/2011 „Na jaké informace má člen zastupitelstva obce nárok na základě § 82 písm. c) zákona o obcích? Jak má být žádost zastupitele o poskytnutí informací podle § 82 písm. c) zákona o obcích vyřízena?“ ze dne 13. 5. 2011; v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Povinný subjekt k bodům 2 a 3 žádosti žadateli informaci poskytl dopisem č.j. S-MHMP 1726500/2014 ze dne 17. 12. 2014. K bodu 1 žádosti povinný subjekt vydal rozhodnutí č.j. S-MHMP 1726500/2014 ze dne 17. 12. 2014 (dále jen „rozhodnutí Magistrátu“), kterým rozhodl o částečném odmítnutí žádosti, a to v souladu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něž informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu; § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím odkazuje na § 11 zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník, ve znění zákona č. 509/1991 Sb., podle něž má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy (tento zákon byl ke dni 1. 1. 2014 zrušen; uvedené ustanovení bylo převzato do § 81 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník); a dále na § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“); podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého osobního života subjektu údajů; podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení; přičemž doklad o vzdělání je podle názoru povinného subjektu osobním údajem, který nevypovídá o výše uvedených skutečnostech (tj. veřejné nebo úřední činnosti, funkčním nebo pracovním zařazení).

V rozhodnutí Magistrátu je dále zmíněno, že podle názoru povinného subjektu je vztah zaměstnance a zaměstnavatele, i když se jedná o zaměstnavatele, kterým je územní samosprávný celek, je vztahem pracovněprávním, tudíž soukromoprávním, kde oba subjekty mají rovné postavení. Na zaměstnance - úředníky územních samosprávných celků - se vztahuje zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), pokud v zákoně č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o úřednících“), není stanoveno jinak.

Povinný subjekt v rozhodnutí Magistrátu dospěl k závěru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytnutí dokladu o vzdělání p. Františka Kotalíka, zaměstnance hlavního města Prahy zařazeného do Magistrátu, t.č. pověřeného řízením odboru legislativního a právního Magistrátu (dále jen „dotčená osoba“); pokud by byla přesto taková informace podle tohoto ustanovení poskytnuta bez výslovného souhlasu dotčené osoby, došlo

by k porušení § 5 a 10 zákona o ochraně osobních údajů a i § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace; přičemž povinný subjekt má k dispozici výslovný nesouhlas dotčené osoby s poskytnutím jejích osobních údajů; není tedy možné žádosti vyhovět a požadovanou informaci poskytnout. Rozhodnutí Magistrátu bylo doručeno žadateli do datové schránky dne 19. 12. 2015 a dotčené osobě do vlastních rukou dne 19. 12. 2015.

Dne 22. 12. 2014 bylo povinnému subjektu doručeno odvolání žadatele ze dne 22. 12. 2014 proti rozhodnutí Magistrátu, ve kterém žadatel zejména namítal, že „*Povinný subjekt ... chybně argumentuje tím, že rozhodnutí o nostrifikaci vzdělání se týká soukromí člověka a proto ho nelze poskytnout*“.

Dopisem č.j. S-MHMP-1726500/2014 ze dne 21. 1. 2014 předložil dne 23. 1. 2014 povinný subjekt podané odvolání spolu se spisovým materiálem Ministerstvu vnitra jako svému nadřízenému orgánu.

Ministerstvo vnitra vydalo dne 6. 2. 2015 rozhodnutí č.j. MV- 13120-5/ODK-2015, kterým rozhodnutí Magistrátu zrušilo a věc vrátilo povinnému subjektu k novému projednání (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutí ministerstva s vyznačením nabytí právní moci bylo dne 13. 2. 2015 doručeno na hlavní podatelnu Magistrátu.

II.

Po novém posouzení obsahu žádosti s ohledem na právní názor odvolacího orgánu obsažený v odůvodnění rozhodnutí ministerstva dospěl povinný subjekt opětovně k závěru, že žádosti nelze vyhovět, a to z důvodů uvedených v rozhodnutí Magistrátu i níže.

Povinný subjekt při svém rozhodování vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu ((zejména rozsudek č.j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011, rozsudek č.j. 4 As 40/2010-60 ze dne 11. 11. 2011, rozsudek č.j. 1 As 169/2012-38 ze dne 6. 12. 2012, usnesení č.j. 8 As 55/2012-23 ze dne 28. 2. 2013 a rozsudek č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014), ale i z rozsudků soudů nižších stupňů, např. rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 45 A4/2012-76 ze dne 27. 6. 2012 nebo rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 11 A 166/2012-63-72 ze dne 13. 2. 2014, judikatury Ústavního soudu České republiky (dále jen „Ústavní soud“), stanovisek Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) ze dne 3. 6. 2011 a ze dne 1. 8. 2011, z Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím (zveřejněného dne 6. 9. 2011 na www.uoou.cz – <http://www.uoou.cz/uoou.aspx?menu=14&loc=328>), z právních názorů odborné literatury a v neposlední řadě i z výkladu samotných právních předpisů (zejména zákona o ochraně osobních údajů a zákona o svobodném přístupu k informacím), jejich smyslu a záměru zákonodárce.

ÚOOÚ jako orgán, v jehož kompetenci je výklad zákona o ochraně osobních údajů, vydal 2 stanoviska, která reagují na předmětné, výše uvedené, rozsudky Nejvyššího správního soudu. Podle názoru ÚOOÚ je nutné i v případě aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím postupovat v souladu s ustanoveními zákona o ochraně osobních údajů. Pokud by tomu tak nebylo, pak by docházelo k porušování jednak předpisů evropského práva (Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů), tak i českého ústavního práva. Podle názoru ÚOOÚ je vždy nutné v konkrétním případě posuzovat, jaké právo bude mít přednost, zda převáží veřejný zájem na zveřejnění platu konkrétního zaměstnance veřejné

správy, tj. právo na informace, či zájem na zachování ochrany soukromí dané osoby, tj. právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života.

Český právní řád není založen na precedentním právu, rozsudek soudu se nestává pramenem práva. Výrok rozsudku je závazný pouze pro účastníky řízení, popř. osoby na řízení zúčastněné, a pro orgány veřejné moci, nikoli pro třetí osoby. Rozsudky nejvyšších soudů České republiky mohou mít sice určitý obecný dopad, neboť je zde zájem na tom, aby právo bylo vykládáno a aplikováno jednotně, tudíž názory v rozhodnutích těchto soudů „zákonné právo“ dotváří. Nelze však požadovat, aby se správní orgán při svém rozhodování nemohl od právního názoru uvedeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odchýlit, a to zejména má-li pro tento postup relevantní důvody. K tomu ještě povinný subjekt dodává, že samozřejmě respektuje závaznost rozsudků Nejvyššího správního soudu, resp. jejich vliv na dotváření a sjednocování práva.

Poskytování informací o soukromí zaměstnanců veřejné správy má neopomenutelný ústavní základ, a proto je nezbytné přihlédnout k vývoji judikatury v dané oblasti. V nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/11 ze dne 20. 12. 2011 v souvislosti se zjišťováním údajů v telekomunikačním provozu podle trestního řádu Ústavní soud mimo jiné uvádí, že z hlediska práv osob na ochranu a respekt k soukromému životu je nutno ústavní garance posuzovat celostně ve smyslu Článku 7 odst. 1 a Článku 10, 12 a 13 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje Listina základních práv a svobod jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské republiky (dále jen „Listina“); primární funkcí práva na respekt k soukromému životu je zajistit prostor pro rozvoj a seberealizaci individuální osobnosti. Ústavní soud v uvedeném nálezu dále konstatuje, že vedle ochrany soukromí v tradičním smyslu je třeba chránit autonomní existenci a veřejnou mocí nerušenou tvorbu sociálních vztahů, garantovat právo na sebeurčení jedince včetně jeho rozhodování, zda a jaké informace ze svého soukromí zpřístupní jiným; právo na informační sebeurčení je složkou individuální integrity jako nezbytné podmínky důstojné existence jedince a rozvoje lidského života vůbec.

Povinný subjekt dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 15/96 ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 16/98 ze dne 17. 2. 1999 či sp. zn. Pl. ÚS 40/08 ze dne 26. 5. 2009, ve kterých Ústavní soud zdůrazňuje nezbytnost provedení testu proporcionality v situaci, kdy je nutno současně aplikovat více základních práv; a na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 156/02 ze dne 18. 12. 2002, ve kterém je uvedeno: *„Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“*

Povinný subjekt dále doplňuje uvedené ústavní podmínky pro přípustnost zásahu do uvedených práv konstatované Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/11 ze dne 20. 11. 2011, a to, že možnost zásahu musí být stanovena zákonem s požadavkem přesnosti a zřetelnosti ve svých formulacích, a současně musí být zásah předvídatelný, šetrný a přiměřený a má bránit zneužití poskytovaných údajů, čímž se rozumí stanovení podmínek přístupu a existence účinné kontroly dodržování podmínek. Mimo jiné Ústavní soud v uvedeném nálezu konstatuje, že neurčitost a přílišná obecnost zákona nemůže být nahrazena rozhodovací praxí soudů.

Povinný subjekt stále zastává názor, že v daném případě není ani jeden ze zmíněných principiálních požadavků Ústavního soudu naplněn. Předmětné ustanovení zákona

o svobodném přístupu k informacím je naprosto neurčité. V případě poskytnutí požadované informace není tato informace náležitě chráněna. Přitom je třeba zdůraznit, že zákoník práce ani zákon o úřednících se zpřístupňováním požadovaných informací vůbec nepočítá.

V návaznosti na výše uvedené povinný subjekt zdůrazňuje, že ochrana lidských práv a svobod je společným úkolem celé veřejné správy. Vždyť i jednou ze základních zásad správního řízení je právě ochrana lidských práv a svobod, přičemž tato zásada přímo vyplývá i ze zákona o ochraně osobních údajů.

Podle názoru povinného subjektu aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím při vyřizování žádosti rovněž odporuje Článku 17 odst. 5 Listiny, ve kterém je uvedeno, že státní orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Z toho vyplývá, že se zde uvedená povinnost poskytovat informace o své činnosti týká orgánů veřejné správy, a tedy především výkonu veřejné správy jakožto součásti výkonu veřejné moci. Tato povinnost ovšem není a nemůže být absolutní, což lze usuzovat i z významu slovního spojení přiměřeným způsobem. Povinnost poskytovat informace by se tedy neměla týkat všech činností, ale pouze o těch, které ovlivňují život občanů, což znamená výkonu vrchnostenské veřejné správy, a jejichž znalost může sloužit k naplnění práva být informován o věcech veřejných. Zákon o svobodném přístupu k informacím, kterým je konkretizováno právo na informace uvedené v Článku 17 Listiny, se tak podle názoru povinného subjektu vztahuje především na výkon vrchnostenské veřejné správy, coby součásti výkonu veřejné moci.

III.

Povinný subjekt považuje za důležité upozornit na skutečnost, že poskytnutí požadované informace znamená zásah do soukromí dotčené osoby vyplývá také judikatury Soudního dvora Evropské unie, Článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Rady Evropy ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., v němž je zakotveno právo na respektování soukromého a rodinného života; a z Článku 10 odst. 2 a 3 Listiny, podle nějž každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 20. 5. 2003, Österreichischer Rundfunk a další a Christa Neukomm (C-138/01) a Joseph Lauer (C-139/01) proti Österreichischer Rundfunk (C-465/00, Recueil 2003, Strana I-04989, body 73, 74 a 75) uvedl, že „Je třeba bez dalšího mít za to, že shromažďování osobních údajů týkajících se profesionálních příjmů jednotlivce za účelem jejich sdělení třetím osobám spadá do působnosti článku 8 Evropské úmluvy. Evropský soud pro lidská práva v tomto ohledu rozhodl, že výraz „soukromí“ nemá být vykládán restriktivně, a že „žádný zásadní důvod neumožňuje vyloučit profesionální činnosti (...) z pojmu soukromí“ (viz zejména Evropský soud pro lidská práva, rozsudky Aman v. Švýcarsko, ze dne 16. února 2000, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2000 – II, § 65, a Rotaru v Rumunsko ze dne 4. května 2000, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2000 – V, § 43). Je nutné konstatovat, že ačkoliv pouhé zaznamenání osobních údajů týkajících se příjmů vyplacených zaměstnavatelem svým zaměstnancům nemůže jako takové představovat zásah do soukromí, sdělení těchto údajů třetí osobě, v tomto případě veřejnému orgánu, porušuje ochranu soukromí dotčených osob, nehledě na to, jak jsou později takto sdělené informace využity, a je zásahem ve smyslu článku 8 EÚLP. Aby se jednalo o takový zásah, není důležité, zda sdělené informace představují citlivé údaje, či nikoliv nebo zda dotčené osoby utrpěly případné nepříznivé následky z důvodu tohoto zásahu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Aman v. Švýcarsko, § 70). Postačí, aby

údaje týkající se příjmů zaměstnance nebo důchodce byly sděleny zaměstnavatelem třetí osobě.“.

Na základě výše uvedených ustanovení právních předpisů a rozhodovací činnosti Soudního dvora Evropské unie je nutné opět konstatovat, že poskytnutí požadované informace, tj. dokladu o vzdělání dotčené osoby, jistě znamená zásah do jejího soukromí.

Při posuzování, zda požadovanou informaci lze poskytnout, se střetávají dvě práva zakotvená v Listině, a to právo na informace (Článek 17 Listiny) a právo na ochranu soukromí (Článek 10 Listiny).

Právo na informace je dále rozpracováno v zákoně o svobodném přístupu k informacím a právo na ochranu soukromí, resp. na ochranu osobních údajů, pak v zákoně o ochraně osobních údajů. Při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nelze podle názoru povinného subjektu vykládat § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím samostatně a nevztít na vědomí i existenci a případný střet práva na informace s Článkem 10 Listiny a s právními předpisy na tento článek navazujícími.

Ústavní soud se střetem těchto dvou práv zabýval i ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 40/08 ze dne 26. 5. 2009, ve kterém se vyslovil takto: „v případech střetů základních práv či svobod s veřejným zájmem, resp. s jinými základními právy či svobodami: ... je třeba posuzovat účel (cíl) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je zásada proporcionality (přiměřenosti v širším smyslu), jež může být také nazvána zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod“ (bod 71). V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/96 ze dne 9. 10. 1996 Ústavní soud také uvedl, že „vzájemné zvažování v kolizi stojících základních práv a svobod nebo veřejných statků spočívá v následujících kritériích:

Prvním je kritérium vhodnosti, tj. posuzování toho, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva nebo veřejného statku).

Druhým kritériem vzájemného zvažování základních práv a svobod je kritérium potřeby, spočívající v porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě.

Třetím kritériem je porovnávání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv nebo veřejných statků. Tato základní práva, resp. veřejné statky, jsou *prima facie* rovnocenná. Porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv, resp. veřejných statků (po splnění podmínek vhodnosti a potřeby), spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva. Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod. Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptovatelné hierarchii hodnot.“.

Ve smyslu uvedených nálezů Ústavního soudu je třeba porovnat a zvážit, jaké právo v daném případě převažuje, zda jde o právo na informace či o právo na ochranu soukromí dotčené osoby, a jaké právo tedy bude mít při aplikaci přednost.

Z hlediska kritéria vhodnosti je nutné zvážit, zda příslušné opatření je schopné dosáhnout požadovaného cíle, tj. v tomto případě kontroly ze strany veřejnosti nad odbornou způsobilostí dotčené osoby. V tomto případě nelze dojít k jinému závěru, než, že poskytnutím požadované informace tohoto cíle, tj. zásahem do práva na ochranu soukromí, nelze docílit. Rozhodně není možné, aby žadatel nahrazoval funkci zaměstnavatele při výběru svých zaměstnanců a snažil se hodnotit odbornou způsobilost dotčené osoby pro výkon určité pracovní pozice, a to bez ohledu na to, že je členem Zastupitelstva hlavního města Prahy.

Druhým kritériem je kritérium potřebnosti, při jehož zkoumání je třeba porovnat legislativní prostředek omezující základní právo či svobodu s jinými opatřeními, které by umožnily dosáhnout stejného cíle. Podle názoru povinného subjektu není v daném případě princip potřebnosti splněn, neboť existují i další legislativní prostředky, které by žadateli umožnili dostat se k požadované informaci.

Třetím kritériem je porovnání závažnosti dvou základních práv nebo veřejných statků, které jsou v rozporu. Na jedné straně stojí právo na ochranu soukromí obsažené v Článku 10 odst. 2 a 3 Listiny (podrobněji upravené v zákoně na ochranu osobních údajů) a na druhé straně právo na informace uvedené v Článku 17 odst. 1 Listiny (podrobněji upravené v zákoně o svobodném přístupu k informacím). Právo na ochranu soukromí je zakotveno v hlavě druhé Listiny „Lidská práva a základní svobody“, oddílu prvním nazvaném „Základní lidská práva svobody“, právo na informace pak v téže hlavě Listiny, oddílu druhém nazvaném „Politická práva“. Z hlediska systematiky Listiny lze dojít k závěru, že právo na ochranu soukromí je hodnoceno výše, neboť se jedná o základní lidské právo, zatímco právo na informace je „pouhým“ právem politickým. Při dalším hodnocení, které z daných práv je postaveno v tomto konkrétním případě výše, je nutné také zvážit, okolnosti celého případu, tj. zejména povahu požadované informace a postavení dotčené osoby. Povinný subjekt zdůrazňuje, že se v tomto případě nejedná o osobu veřejně známou, u níž by byl důvod ke snížení ochrany soukromí.

Na základě posouzení všech těchto skutečností a dopadů poskytnutí či neposkytnutí požadované informace je povinný subjekt přesvědčen, že poskytnutí požadované informace není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (tj. veřejné kontroly) a znamenalo by nepřiměřený zásah do soukromí dotčené osoby; právo na soukromí je v tomto případě silnější než právo na informaci a tudíž je třeba mu dát přednost.

Na podporu své argumentace považuje povinný subjekt za vhodné upozornit na rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni č.j. ZCU 037113/2014 ze dne 18. 12. 2014, kterým Západočeská univerzita v Plzni rozhodla ve věci žádosti o poskytnutí rozhodnutí o nostrifikaci vzdělání pana Františka Kotalíka, magistra práva, provedené Západočeskou univerzitou v Plzni, a tuto žádost odmítla s následujícím odůvodněním:

„Dle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Ust § 86 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v platném znění, přitom stanoví, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy. Jelikož se informace o vzdělání, resp. o jeho uznání v České republice, řadí mezi informace týkající se soukromí člověka a jelikož ZČU žádný právní předpis neopravňuje k poskytnutí daných informací a pan František Kotalík neudělil ZČU souhlas k poskytnutí požadovaných informací, nemůže ZČU

žadateli požadované rozhodnutí poskytnout, ani sdělit, zda vede či vedla řízení o žádosti o nostrifikaci vzdělání pana Františka Kotalíka, neboť by tím neoprávněně zasáhla do jeho soukromí.“.

IV.

Povinný subjekt po pečlivém posouzení celého případu a na základě svého nejlepšího vědomí a svědomí zastává názor, že při poskytnutí informace týkající se dokladu o vzdělání dotčené osoby je třeba dát přednost zájmu soukromému na ochraně soukromí a osobnosti dotčené osoby nad zájmem veřejným na poskytnutí požadované informace.

Vzhledem k výše uvedenému nebyla žadateli požadovaná informace poskytnuta a o žádosti bylo povinným subjektem rozhodnuto způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 kalendářních dnů ode dne jeho doručení u Ministerstva vnitra, a to podáním u povinného subjektu v souladu s § 16 odst. 1 a 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

JUDr. Martina Děvěrová, MPA
ředitelka Magistrátu hlavního města Prahy
elektronicky podepsáno

Obdrží:

- I. účastník řízení, podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Mgr. Bc. Jakub Michálek, bytem Zenklova 841/193, 182 00 Praha 8, do datové schránky: **4memzkm**
- II. účastník řízení, podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, doporučeně, fyzická osoba
do vlastních rukou: dotčená osoba – František Kotalík – pověřen řízením odboru legislativního a právního Magistrátu
- III. na vědomí: RED MHMP - spis